

[Margrete Auken]

ministeren sige ja, hvis det er tilfældet, og nej, hvis man endnu ikke har brugt reservefonden.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg har besvaret de spørgsmål, som både hr. Tommy Dinesen og fru Margrete Auken stillede som tillægsspørgsmål, men jeg vil gerne gentage, at A/S Storebæltsforbindelsens direktion indstiller til sin bestyrelse løsningen, der tager hensyn til økonomi, til sikkerhed og til miljø. Denne indstilling behandles i bestyrelsen og går til mig og til Trafikudvalget og selvfølgelig også til følgegruppen, som har aftalen om Storebæltsforbindelsen i den ganske normale procedure, og jeg beder bare om, at vi får lov til at følge den, sådan som Folketinget har pålagt, at vi skal gøre det.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Birgitte Husmark: spm. nr. S 220
- Stillinger: spm. nr. S 237 og 238
- Erling Christensen: spm. nr. S 244
- Ebba Strange: spm. nr. S 319
- Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 326-328 og 330
- Leif Hermann: spm. nr. S 332
- Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 334
- Birthe Hansen: spm. nr. S 339
- Arne Melchior: spm. nr. S 343
- Holger K. Nielsen: spm. nr. S 344
- Hjortnæs: spm. nr. S 346
- Fischer: spm. nr. S 347
- Tommy Dinesen: spm. nr. S 349
- Margrete Auken: spm. nr. S 351
- Pernille Forchhammer: spm. nr. S 356
- Glistrup: spm. nr. S 357
- Jane Oksen: spm. nr. S 358 og 368
- Behnke: spm. nr. S 360

Spm. nr. S 220

Til *sundhedsministeren* (17/11 89) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Med hvilke målemetoder eller på hvilke symptomer vil de danske sundhedsmyndigheder kunne konstatere, om en person har været udsat for en sundhedsskadelig strålepåvirkning, der overstiger de i Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 838 af 10. december 1986 (bekendtgørelse om dosisgrænser for ioniserende stråling) nævnte grænser?«

Svar (24/11 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Spørgsmålet har været forelagt Sundhedsstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Dosisgrænserne i Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 838 af 10. december 1986 gælder for kontrollerbar bestråling. Bekendtgørelsen giver grænser for de doser, som strålingsudsatte arbejdstagere og enkeltpersoner i befolkningen må modtage. Bestemmelser vedrørende dosisovervågning med henblik på at kontrollere, om dosisgrænserne overholdes, fastsættes af Sundhedsstyrelsen for den enkelte type strålekilde og kan baseres på direkte eller indirekte fysiske metoder til bestemmelse af dosis til den enkelte person. Bekendtgørelsen fastsætter dog, at for strålingsudsatte arbejdstagere, der vil kunne modtage årlige doser, som overstiger 1/10 af dosisgrænsen, skal dosisovervågningen muliggøre bestemmelse af dosis til den enkelte.

En direkte bestemmelse af stråledosis kan f.eks. bestå i udlæsning af persondosimetre, der har været bæret under arbejde af den enkelte arbejdstager, eller måling af indholdet af radioaktive stoffer i vedkommendes urin. En indirekte metode kan f.eks. bestå i måling af udslippet af radioaktive stoffer fra et anlæg og efterfølgende beregning af stråledosis til den omkringboende befolkning ud fra viden om omsætning af de radioaktive stoffer i naturen og deres optagelse i fødekæderne.

Der kendes i dag ingen biologiske metoder, der kan påvise stråledoser på størrelse med de gældende dosisgrænser. Under visse omstændigheder (bestråling af hele kroppen over en kort periode) kan man efterfølgende ved særlig måling på en blodprøve påvise en strålingsdosis på mere end 2 gange dosisgrænsen for strålingsudsatte arbejdstagere (100 millisievert). Egentlige symptomer hos den enkelte vil først optræde ved strålingsdoser, som er væsentlig højere end dosisgrænsen for strålingsudsatte